

Copiii căilor ferate

EDITURA PARALELA 45

CUPRINS

1. Începutul poveștii	9
2. Mina de cărbuni a lui Peter.	28
3. Bătrânul domn	50
4. Spărgătoarea de locomotive	70
5. Deținuți și prizonieri.	92
6. Salvatorii trenului	108
7. Pentru curaj.	125
8. Pompierul amator	145
9. Mândria lui Perks	163
10. Îngrozitorul secret.	182
11. Ogarul cu bluză roșie	198
12. Ce a adus Bobbie acasă	219
13. Bunicul ogarului	236
14. Sfârșit.	255

ÎNCEPUTUL POVEȘTII

În primul rând, nu erau copii ai căilor ferate. Pentru ei, calea ferată nu era decât un mijloc de a ajunge la spectacolele date de Maskelyne și Cooke¹, la spectacolele de pantomimă, la grădina zoologică și la Muzeul Madame Tussauds. Erau copii obișnuți, ca toți cei din suburbie, și locuiau cu tatăl și cu mama lor într-o vilă obișnuită, cu fațadă din cărămidă roșie, cu geamuri colorate la ușa de la intrare, un culoar pavat cu gresie, care purta denumirea de hol, o baie cu apă caldă și apă rece, sonerii electrice, ferestre franțuzești, aproape totul vopsit cu alb, dar și „tot confortul modern“, cum spun agenții imobiliari.

Erau trei la număr. Roberta era cea mai mare. Desigur, mamele nu au niciodată un copil preferat, dar, dacă mama lor *ar fi avut* unul, acesta ar fi fost Roberta. După ea venea Peter, care-și dorea să fie

¹ John Nevil Maskelyne (1839-1917) și George Alfred Cooke (1825-1905) au fost doi iluzioniști englezi. (*N. tr.*)

inginer când avea să se facă mare. Iar cea mai mică era Phyllis, care avea intenții extrem de bune.

Mama nu-și petrecea prea mult timp în vizite plicticoase la doamne plictisitoare, nici așteptând acasă, plictisită, ca doamnele plictisitoare să o viziteze. Era aproape întotdeauna lângă copii, gata oricând să se joace, să le citească ori să-i ajute la teme. În plus, obișnuia să scrie povești în timp ce ei erau la școală, pe care mai apoi le citea cu voce tare după ceai, și întotdeauna compunea poezii amuzante pentru zilele lor de naștere sau pentru alte ocazii importante, precum botezul puilor de pisică nou-născuți, redecorarea căsuței pentru păpuși ori pentru perioada în care se recuperau după oreion.

Acești trei copii norocoși aveau mereu tot ce le trebuia: haine frumoase, foc în șemineu, o cameră drăguță, plină cu mormane de jucării, și un tapet cu Mama Gâscă. Aveau o dădacă bună și veselă și un câine, pe nume James, care era chiar al lor. Mai aveau și un tată, care li se părea pur și simplu perfect: niciodată supărat, niciodată nedrept și întotdeauna gata de joacă – iar dacă se întâmpla vreodată să NU poată, avea un motiv excelent, pe care îl explica copiilor într-un mod atât de interesant și de amuzant, încât aceștia erau convinși că tatălui lor îi era greu când nu putea să stea cu ei.

Vei gândi că trebuie să fi fost foarte fericiți. Și chiar erau, dar nu au știut și *cât* de fericiți decât în momentul în care zilele frumoase din Casa Roșie au luat sfârșit, după care s-au văzut nevoiți să ducă o viață cu totul diferită.

Îngrozitoarea schimbare s-a petrecut destul de brusc.

Era ziua lui Peter, împlinea zece ani. Printre cadourile primite se afla o machetă de locomotivă mai frumoasă decât ți-ai putea imagina. Și restul cadourilor erau atrăgătoare, dar locomotiva era mai fermecătoare decât toate celelalte.

Farmecul ei a rezistat neștirbit timp de trei zile. Apoi, fie din cauza lipsei de experiență a lui Peter, fie din cauza bunelor intenții ale lui Phyllis, care fusese cam insistentă, fie din vreo altă cauză, locomotiva a făcut „poc“ dintr-odată. James s-a speriat atât de tare, încât a fugit afară și nu s-a mai întors în acea zi. Toate figurinele de animale luate din Arca lui Noe și puse în vagon s-au făcut bucăți, dar nimic altceva nu a mai avut de suferit, în afară de biata locomotivă micuță și de sentimentele lui Peter. Ceilalți au spus că el ar fi plâns din cauza asta, dar bineînțeles că băieții de zece ani nu plâng, oricât de îngrozitoare ar fi tragediile care le înnegurează soarta. Însă el a pretins că ochii erau roșii din cauză că ar fi răcit. S-a dovedit a fi adevărat, deși Peter nu știa asta atunci când a găsit scuza, dar în ziua următoare a trebuit să rămână în pat. Mama s-a temut că a făcut pojar, când, dintr-odată, Peter s-a ridicat în capul oaselor și a spus:

— Urâsc terciul, urâsc apa de orz, urâsc pâinea și laptele. Vreau să mă ridic de aici și să mănânc ceva *bun*.

— Ce ți-ar face plăcere? l-a întrebat mama.

— O plăcintă de porumbel, a spus Peter serios, o plăcintă mare de porumbel. Una foarte mare.

Așa că mama a chemat bucătăreasa și a rugat-o să facă o plăcintă mare de porumbel. Aceasta a pregătit plăcinta. După ce a pregătit-o, a pus-o în cuptor. Iar după ce s-a copt plăcinta, Peter a mâncat un pic din ea. După asta, răceala i-a mai trecut.

În timp ce se pregătea plăcinta, mama i-a compus o poezie ca să-l înveselească. Versurile de la început spuneau ce băiat ghinionist, dar demn de laudă este Peter, apoi continuau așa:

*O locomotivă frumoasă avea
Și din tot sufletul o iubea.
El se-ntreba dacă există vreo posibilitate
Ca aceasta să țină o eternitate.*

*Într-o zi, prieteni, atenție, zău,
Ajung de-ndat' la ce-i mai rău,
Brusc, un șurub s-a defectat,
Și boilerul a explodat!*

*A ridicat-o... și atât de trist era,
La mama lui a dus-o imediat.
Deși nici el nu prea credea
Că ea o poate lua la reparat.*

*De figurinele din vagoane
Nu-i păsa, și nu erau toane.
Dar locomotiva cât toți făcea,
Atât de importantă era.*

ÎNCEPUTUL POVEȘTII

*Și-acum înțelegi motivul disperat.
Peter al nostru era bolnăvel;
Iar ca să treacă durerea cu-adevărat,
I s-a făcut plăcintă de porumbel.*

*În pături călduroase s-a-nfășurat
Și-n pat până târziu a stat.
Astfel, să-nvingă a pornit
Destinul cel cumplit.*

*Iar dacă ochii sunt roșii un pic,
Răceala e o bună scuză;
Oferă-i o plăcintă, îți zic,
Căci niciodată nu o refuză.*

Tata era plecat în provincie de vreo trei sau patru zile. Toate speranțele lui Peter că locomotiva lui suferindă va fi vindecată se îndreptau spre tata, căci el avea mâini foarte pricepute. Putea să repare tot felul de lucruri. Adesea fusese și „medic veterinar“ pentru căluțul-balansoar. La un moment dat i-a salvat viața atunci când niciun om nu părea să-l mai poată ajuta. Biata „făptură“ fusese abandonată până și de tâmplar, care a spus că nu știe ce să-i mai facă. Tot tata a reparat și leagănul păpușii atunci când nimeni altcineva n-a putut s-o facă. Și, cu puțin lipici, niște bucăți de lemn și un briceag, el a prins zdravăn în suporturi toate animalele din Arca lui Noe, exact așa cum fuseseră înainte, ba poate și mai bine.

Peter, cu un altruism eroic, n-a spus nimic despre locomotiva lui până ce tata nu și-a terminat cina și până nu și-a fumat trabucul de după masă. Altruismul a fost ideea mamei, dar Peter a dus misiunea la îndeplinire. Și chiar a avut nevoie de multă răbdare.

În cele din urmă, mama i-a spus tatălui:

— Acum, dragul meu, dacă ești odihnit și te simți confortabil, vrem să-ți povestim despre marele accident feroviar și să-ți cerem sfatul.

— Desigur, a răspuns tata. Ia s-auzim!

Așa că Peter i-a spus trista poveste și i-a adus ce mai rămăsese din locomotivă.

— Hm, a îngăimat tata, după ce a studiat locomotiva cu mare atenție.

Copiii își țineau respirația.

— Nu mai e *nicio* speranță? a întrebat Peter cu voce joasă, tremurată.

— Speranță? Cum să nu! O grămadă, a strigat tata vesel. Dar mai are nevoie și de altceva în afară de speranță. Trebuie să fie lipită, să zicem, sau sudată, însă e nevoie și de o nouă valvă. Cred că lăsăm munca asta pentru o zi ploioasă. Cu alte cuvinte, mă ocup de ea sâmbătă după-amiază, iar voi toți mă veți ajuta.

— *Sunt în stare* fetele să dea o mână de ajutor la repararea locomotivei? l-a întrebat Peter neîncrezător.

— Bineînțeles că pot și ele. Fetele sunt la fel de istețe ca băieții, să nu uiți asta! Ți-ar plăcea să fii mecanic de locomotivă, Phil?

— Aș avea mereu fața murdară, nu? a întrebat Phyllis pe un ton lipsit de entuziasm. Și presupun că o să stric ceva.

— Eu pur și simplu aș adora asta, a spus Roberta. Crezi că va fi posibil când o să mă fac mare, tati? Sau măcar aprinzător de foc?

— Vrei să zici fochist, a răspuns tatăl, învârtind locomotiva și trăgând de piesele ei. Păi, dacă o să-ți mai dorești asta când vei fi mare, o să te ajutăm să devii femeie-fochist. Îmi amintesc că, atunci când eram eu mic...

Tocmai atunci s-a auzit un ciocănit în ușa de la intrare.

— Cine Dumnezeu...? s-a mirat tata. Casa unui englez e castelul lui, se știe, dar tare mi-aș dori să existe case de tip duplex înconjurate cu șanțuri de apă și poduri basculante!

Ruth, camerista cu părul roșu, a intrat și a spus că doi domni doresc să-l vadă pe stăpânul casei.

— I-am condus în bibliotecă, domnule, a anunțat ea.

— Presupun că e vorba de o contribuție la cutia milei, a spus mama, sau la fondul de sărbători al corului. Scapă rapid de ei, dragă. Ne strică seara și, în plus, e aproape ora de culcare a copiilor.

Dar tata nu a reușit să scape de acei domni atât de repede.

— Chiar îmi doresc să fi avut șanț cu apă și pod basculant, a spus Roberta. Astfel, dacă nu voiam să fim deranjați, ridicam podul și nimeni nu putea să intre.

Dacă oamenii ăia mai stau mult, sunt sigură că tata va uita complet ce voia să ne povestească din copilăria lui.

Pentru ca timpul să treacă mai repede, mama a încercat să le spună un nou basm, despre o prințesă cu ochii verzi, dar nu i-a fost ușor. Din bibliotecă se auzeau vocile acelor domni și a tatălui, care însă părea mai puternică și diferită de cea pe care o avea de obicei cu oamenii veniți să colecteze bani pentru cutia milei sau pentru fondul de sărbători.

Apoi s-a auzit soneria din bibliotecă și toți au răsuflat ușurați.

— Gata. Pleacă acum, a spus Phyllis. Tata a apăsat pe sonerie pentru ca Ruth să-i conducă la ușă.

Dar, în loc să conducă pe cineva la ușă, Ruth a apărut în fața lor, iar copiilor li s-a părut că arăta ciudat.

— Vă rog, doamnă, a început ea, stăpânul vrea să mergeți în birou. E alb la față, doamnă. Cred că a primit vești proaste. Să vă pregătiți pentru ce-i mai rău, doamnă. Poate-i vorba despre un deces în familie ori vreo bancă o fi fost spartă, ori...

— Am înțeles, Ruth, i-a spus mama blând, poți să pleci.

Apoi mama s-a dus în bibliotecă. Din nou voci. Pe urmă iar soneria, iar Ruth a chemat un taxi. Copiii au auzit zgomot de ghete ieșind afară din vilă și coborând apoi scările. Taxiul a plecat, iar ușa de la intrare s-a închis. Apoi mama a intrat în cameră. Chipul îi era alb ca gulera de dantelă, iar ochii îi erau foarte mari și

strălucitori. Gura îi părea doar o linie de un roșu-pal; buzele erau subțiri, nu aveau deloc forma obișnuită.

— E ora de culcare, a anunțat ea. Ruth vă va pregăti de somn.

— Dar ne-ai promis că o să stăm până târziu în seara asta pentru că s-a întors tata, s-a plâns Phyllis.

— Tata a fost chemat, a trebuit să plece cu treabă, a spus mama. Haideți, dragilor, repejor.

Au sărutat-o și au plecat. Roberta a mai zăbovit ca să-i mai dea mamei o îmbrățișare și să-i șoptească:

— N-a fost vreo veste proastă, mami, nu? A murit cineva, sau...?

— N-a murit nimeni, nu, a spus mama, și părea că o împinge pe Roberta. Nu pot să vă spun nimic în seara asta, scumpa mea. Du-te, draga mea, du-te *acum*.

Așa că Roberta s-a dus.

Ruth a pieptănat fetele și le-a ajutat să-și schimbe hainele (lucru pe care îl făcea mama de obicei). După ce a stins lampa și a plecat, l-a găsit pe Peter, încă îmbrăcat, așteptând-o pe trepte.

— Ia spune, Ruth, ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

— Dacă nu-mi pui întrebări, n-o să-ți spun minciuni, i-a răspuns roșcata Ruth. O să afli în curând.

În seara aceea, târziu, mama a venit să-i sărute pe toți trei în somn. Pe Roberta a trezit-o pupicul, dar a rămas încremenită ca un șoricel și nu a spus nimic.

„Dacă nu vrea ca noi să știm că a plâns“, și-a spus fata când a auzit-o în întuneric pe mama oftând, „atunci *nu* trebuie să știm. Și gata.“

În dimineața următoare, când au coborât la micul-dejun, mama plecase deja.

— La Londra, le-a spus Ruth, apoi i-a lăsat să mănânce.

— Ceva oribil s-a întâmplat, a comentat Peter, spărgându-și oul. Ruth mi-a șoptit aseară că o să aflăm în curând.

— Chiar ai *întrebat-o*, a spus Roberta cu dispreț.

— Da, am întrebat-o! i-a răspuns Peter furios. Tu ai putut să mergi la culcare fără să-ți pese dacă mama își face griji sau nu, însă eu n-am putut. De-asta.

— Nu cred că trebuie să-i întrebăm pe servitori ceea ce mama nu vrea să ne povestească, a spus Roberta.

— Așa, domnișoară Lingușitoare, ține-ți predica, a continuat Peter.

— *Eu* nu sunt lingușitoare, a intervenit Phyllis, dar cred că Bobbie are dreptate de data asta.

— Cum să nu. Întotdeauna are. Din punctul ei de vedere, a spus Peter.

— O, *nu!* a strigat Roberta, lăsând jos lingurița pentru ou. Hai să nu ne purtăm urât unii cu alții. Sunt sigură că se întâmplă o tragedie cumplită. Să nu înrăutățim situația și mai mult!

— Dar cine-a început, poți să-mi spui? a întrebat Peter.

Roberta a făcut un efort și i-a răspuns:

— Eu am fost, presupun, însă...

— Bun atunci, a spus Peter triumfător.

Dar, înainte să plece la școală, a bătut-o amical pe sora lui pe spate și i-a spus să se înveselească.

Copiii s-au întors acasă la masa de la ora unu, dar mama nu era acolo. Și n-a ajuns nici la ora ceaiului.

Era aproape șapte când a venit acasă, arătând atât de rău și de obosită, încât copiii au simțit că nu pot s-o întrebe nimic. S-a cufundat într-un fotoliu. Phyllis i-a tras acele lungi din pălărie, în timp ce Roberta i-a scos mănușile, iar Peter, pantofii, după care i-a adus papucii moi și catifelati.

După ce a băut o ceașcă de ceai, iar Roberta i-a frecat fruntea cu apă de colonie, căci o durea capul, mama a spus:

— Acum, dragii mei, vreau să vă zic ceva. Oamenii care au venit seara trecută chiar au adus vești proaste, iar tata va fi plecat o vreme. Sunt foarte îngrijorată din cauza asta și vreau să mă ajutați toți, să nu complicați situația.

— De parcă am face asta! a spus Roberta, lipindu-și fața de mâna mamei.

— Mă puteți ajuta foarte mult, a explicat mama, dacă sunteți cuminți și recunoscători și nu vă certați când sunt plecată.

Roberta și Peter și-au aruncat priviri vinovate.

— Pentru că o să fiu plecată destul de mult timp, a completat mama.

— N-o să ne certăm. Chiar n-o s-o facem, au spus toți.

Și chiar vorbeau serios.

— Atunci, a continuat mama, aş vrea să nu-mi puneți întrebări despre problema asta. Și nici pe alții să nu-i întrebați.

Peter a tresărit și și-a târșăit ghetetele prin covor.

— Îmi promiteți și asta, da? a insistat mama.

— Eu am întrebat-o pe Ruth, s-a confesat Peter brusc. Îmi pare foarte rău, dar am făcut-o.

— Și ce ți-a răspuns?

— Mi-a spus că o să aflu în curând.

— Nu e nevoie să știți nimic, a spus mama. E vorba despre afaceri, iar voi nu înțelegeți niciodată lucrurile legate de afaceri, nu-i așa?

— Nu, a spus Roberta. Are legătură cu guvernul? Tatăl lor lucra la guvern.

— Da, a încuviințat mama. Acum e ora de culcare, dragii mei. Și să *nu* vă faceți griji. O să fie bine până la urmă.

— Atunci nici *tu* să nu-ți faci griji, mamă, a spus Phyllis. Iar noi o să fim buni ca pâinea caldă.

Mama a oftat și i-a sărutat.

— O să începem să fim buni de mâine-dimineață, la prima oră, a decretat Peter în timp ce urcau la etaj.

— De ce nu de-*acum*? a întrebat Roberta.

— Nu avem de ce să fim buni acum, prostuțo, a spus Peter.

— Putem încerca să ne *simțim* cuminți, a zis Phyllis. Și să nu ne jignim.

— Cine jighește? a sărit Peter. Bobbie știe destul de bine că atunci când îi zic „prostituță“ e fix ca și cum i-aș spune pe nume.

— Chiar așa!? a șoptit Roberta.

— Nu, nu mă gândesc la ce te gândești tu. Vreau să spun că e doar – cum îi spune tata? – o *sămânță* de tandrețe.

Fetele și-au împăturit hainele cu mai multă atenție decât de obicei, căci acesta li se părea singurul mod de a fi bune.

— Ca să vezi, a început Phyllis, netezindu-și sarafanul, te plângeai că e mare plictiseală și că niciodată nu se întâmplă nimic, așa cum citești tu în cărți. Dar acum ceva *s-a întâmplat*.

— Dar n-am vrut niciodată să se întâmple ceva care s-o facă nefericită pe mama, s-a apărut Roberta. Acum totul e nespus de îngrozitor.

Și totul a fost nespus de îngrozitor și în următoarele câteva săptămâni.

Mama era plecată aproape tot timpul. Mesele lor erau plictisitoare și se terminau cu multă mizerie. Menajera a fost trimisă acasă, căci la ei sosise mătușa Emma, care era mult mai mare decât mama. Mătușa Emma urma să plece în Germania pentru a fi guvernantă. Aceasta era foarte ocupată cu pregătirea hainelor ei, extrem de urâte și ponosite, pe care le lăsa peste tot, iar mașina de cusut părea să zbârnâie toată ziua și aproape toată noaptea. Mătușa Emma considera că toți copiii trebuie să stea la locul lor. Iar ei aveau aceeași părere despre ea, fiind convinși că

locul mătușii Emma era oriunde nu se aflau ei. Așa că o vedeau rar, căci preferau compania servitorilor, care erau mult mai distractivi. Bucătăreasa, dacă era în toane bune, cânta melodii amuzante, iar servitoarea, dacă se întâmpla să nu fie supărată pe tine, putea să imite o găină care face ouă sau zgomotul care se aude atunci când deschizi o sticlă de șampanie, sau să miaune ca două pisici care se bat. Servitorii nu le-au spus niciodată copiilor care fuseseră veștile rele aduse de acei domni tatălui lor. Dar le tot dădeau de înțeles că ar putea spune multe lucruri dacă ar vrea – ceea ce nu era plăcut deloc.

Într-o zi, Peter a pus o capcană deasupra ușii băii, care s-a declanșat exact când Ruth a trecut pragul. Camerista cea roșcată l-a prins și l-a tras de urechi.

— O s-o sfârșești rău, i-a spus ea furioasă, diavol mic și obraznic! Dacă nu te potolești, o să te duci și tu după tătutul tău prețios, și-o spun drept!

Roberta i-a relatat mamei totul, cuvânt cu cuvânt, iar în ziua următoare, Ruth a fost trimisă acasă.

La un moment dat, mama a venit acasă, s-a întins pe pat și a rămas acolo timp de două zile. A venit doctorul, iar copiii au început să umble tăcuți și triști prin casă, întrebându-se dacă nu cumva lumea e pe cale să se sfârșească.

Într-o dimineață, mama a coborât la micul-dejun, foarte palidă, având pe față niște riduri apărute de curând. Dar a zâmbit cât de bine a putut și le-a spus:

— Acum, scumpii mei, totul e aranjat. O să plecăm din casa asta și o să locuim la țară. Într-o căsuță albă, tare frumoasă. Știu că o să vă placă mult.

A urmat o săptămână nebună de făcut bagaje – nu doar hainele trebuiau împachetate, ca atunci când mergi la mare, ci și scaunele și mesele, punând o pânză deasupra lor și mănunchiuri de paie la picioare.

Tot felul de lucruri au fost împachetate, lucruri pe care nu le iei atunci când mergi la mare: vase, pături, sfeșnice, covoare, cadre de pat, tigăi, chiar și grilaje de protecție pentru șemineu și clești pentru cărbuni.

Casa arăta ca un depozit de mobilă. Cred că le-a plăcut mult copiilor. Mama era foarte ocupată, dar nu atât de ocupată încât să nu le vorbească, să nu le citească sau să nu scrie o mică poezie pentru Phyllis, pentru a o înveseli după ce căzuse cu o șurubelniță, care-i intrase apoi în mână.

— Nu iei și asta, mamă? a întrebat Roberta, arătând spre frumosul dulap cu incrustații din carapace de broască-țestoasă și alamă.

— Nu putem să luăm totul, a spus mama.

— Dar se pare că luăm numai lucrurile urâte, a comentat Roberta.

— Le luăm pe cele folositoare, a răspuns mama. O vreme o să ne jucăm de-a sărăcia, rățușca mea.

După ce toate lucrurile urâte și folositoare fuseseră împachetate și duse într-o dubiță de către oameni cu șorturi de postav verde, cele două fete, mama și mătușa Emma s-au culcat în camerele pentru oaspeți, unde

toată mobila era drăguță. Paturile lor fuseseră împachetate, așa că Peter a dormit pe canapeaua din salon.

— Mie mi se pare grozav, a spus el, foindu-se bucuros când mama l-a învelit. Îmi place mult să ne mutăm! Mi-aș dori să ne mutăm o dată pe lună.

Mama a râs.

— Eu nu! a spus ea. Noapte bună, Peter scump.

Iar când s-a întors, Roberta i-a văzut fața. I-a rămas întipărită în minte pentru totdeauna.

„O, mamă“, și-a spus ea când s-a urcat în pat, „cât ești tu de curajoasă! Cât de mult te iubesc! Îmi închipui cât de mult curaj îți trebuie să râzi atunci când te simți în halul *ăsta!*“

În ziua următoare, au fost umplute cutii, tot mai multe cutii. Și apoi, după-amiaza târziu, a venit un taxi care i-a dus la gară.

Mătușa Emma i-a condus. Dar copiii simțeau că *ei* o conduc pe *ea*, iar asta tare mult îi bucura.

— Dar, vai, bieții copii care o vor avea pe ea drept guvernantă! a șoptit Phyllis. Nu mi-aș dori să fiu în locul lor pentru nimic în lume!

La început, le-a făcut plăcere să privească pe geam, dar s-a întunecat din ce în ce mai mult, iar lor li s-a făcut tot mai somn. Niciunul nu știa de cât timp erau în tren atunci când mama i-a trezit, zgâlțâindu-i blând și spunându-le:

— Scularea, dragilor. Am ajuns.

S-au trezit, înfrigurați și triști, și au tremurat pe peronul rece cât timp le-au fost coborâte bagajele.

Apoi, pufnind și suflând zgomotos, locomotiva a pornit iarăși, ducând și trenul cu ea mai departe. Copiii au urmărit farurile din spate ale vagonului de pază până când au dispărut în întuneric.

Acesta a fost primul tren văzut de copii pe calea ferată care, în timp, avea să le devină atât de dragă. Habar n-aveau ei atunci cât de mult vor iubi calea ferată și cât de curând va deveni aceasta centrul noii lor vieți, nici ce minuni și schimbări le va aduce. Doar tremurau, strănutau și sperau că drumul până la noua casă avea să fie scurt. Nasul lui Peter era mai rece decât știa că-l avusese vreodată. Pălăria Robertei era strâmbă, iar elasticul o strângea mai tare decât de obicei. Șireturile lui Phyllis se desfăcuseră.

— Haideți, a spus mama, trebuie să mergem pe jos. Aici nu sunt taxiuri.

Afară era întunecat și mocirlos. Copiii s-au cam împiedicat pe drumul nepavat, iar, la un moment dat, Phyllis a căzut grămadă într-o băltoacă, din care a fost ridicată udă și nefericită. Nu era niciun felinar pe drumul care urca. Căruța înainta la pas, iar ei mergeau în urma roților sub care scrâșnea pietrișul. Când ochii li s-au obișnuit cu întunericul, au văzut grămada de cutii legănându-se ușor în fața lor.

O poartă lungă a fost deschisă ca să intre căruța, apoi drumul lor a străbătut niște câmpuri, după care a început să coboare dealul. La un moment dat, o chestie mare, ca un cocoloș negru, a apărut în dreapta.

— Uitați casa, a spus mama. Mă întreb de ce-o fi tras ea obloanele.

— Cine e ea? a întrebat Roberta.

— Femeia pe care am angajat-o să facă puțină curățenie, să aranjeze mobila și să pregătească cina.

Mai era și un zid scund, iar dincolo de el se zăreau copaci.

— Asta e grădina, a spus mama.

— Arată ca o cratiță plină cu verde negre, a comentat Peter.

Căruța a mers de-a lungul zidului grădinii, spre spatele casei, zornăind prin pietrișul din curte, până s-a oprit în fața ușii de acolo.

Nu au văzut nicio lumină la nicio fereastră.

Toți au bocănit în ușă, dar nu a răspuns nimeni.

Omul care condusese căruța le-a spus că se aștepta ca doamna Viney să plece acasă.

— Trenul a întârziat foarte mult, înțelegeți? a explicat el.

— Dar ea are cheia, a răspuns mama. Ce ne facem?

— A, cred că a lăsat-o sub preșul de la prag, a spus căruțașul. Așa fac oamenii pe-aci.

A luat felinarul din căruță și s-a aplecat.

— Daaa, iat-o colo, chiar așa, le-a arătat bărbatul.

A descuiat ușa, a intrat și a pus felinarul pe masă.

— Aveți vreo lumânare? a întrebat el.

— Nu știu cum sunt așezate lucrurile aici, a spus mama, mai puțin voioasă decât înainte.

Omul a scăpărat un băț de chibrit. Pe masă era o lumânare, iar el a aprins-o. La flăcăriuia ei, copiii au văzut bucătăria mare și goală, cu podea de piatră. La geamuri nu erau perdele, nici covor în fața șemineului. Masa luată din bucătăria de acasă se afla în mijlocul camerei. Scaunele erau într-un colț, iar în celălalt, oale, tigăi, mături și vase. Focul nu era aprins, iar prin grilajul negru se vedea cenușă rece, stinsă.

Când căruțașul a dat să plece, după ce adusese toate cutiile, s-a auzit un foșnet, apoi zgomote de picioare, care păreau să vină dinăuntru peretelui.

— Oh, ce-i asta? au țipat fetele.

— Sunt doar niște șobolani, le-a liniștit bărbatul.

Apoi a plecat și a închis ușa, iar curentul a stins brusc lumânarea.

— Of, mai bine nu veneam! a strigat Phyllis, dând peste un scaun și răsturnându-l.

— *Doar* niște șobolani! a repetat Peter în beznă.